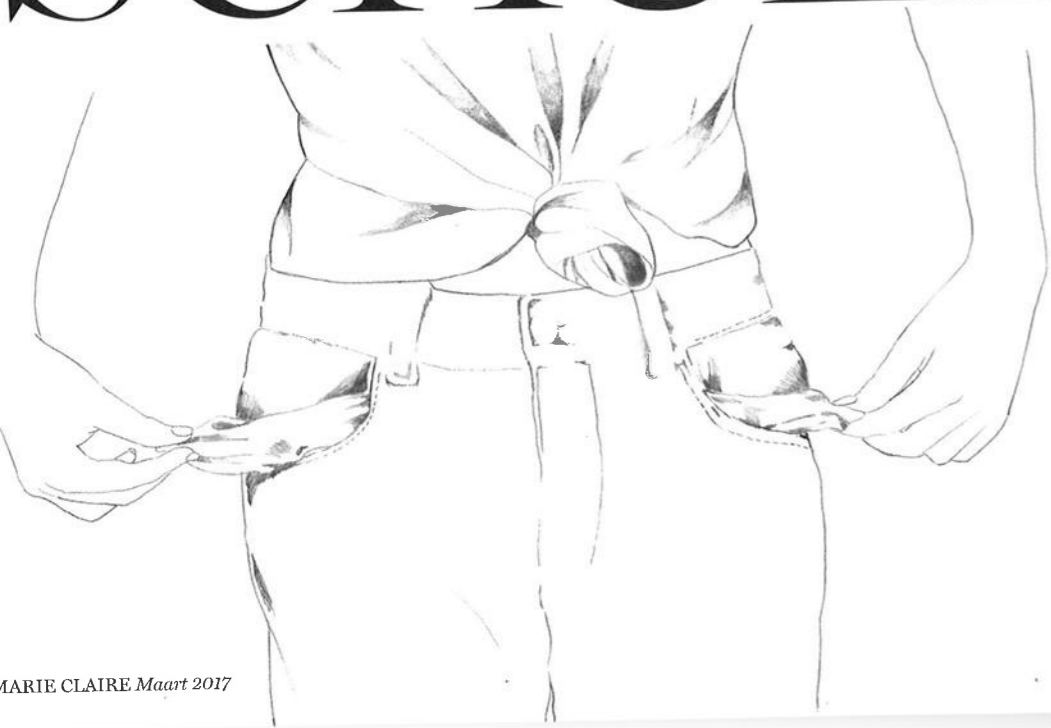

“MIJN GROTE LIEFDE LIET ME ACHTER MET 48.000 EURO SCHULD”

Kim (31): «Nog steeds snap ik niet hoe dit heeft kunnen gebeuren. Ik had mijn financiën altijd keurig voor elkaar. Zelfs mijn studieschuld is afgelost. Nu zit ik op de slaapbank uit mijn ouderlijk huis, een van de laatste dingen die ik nog heb, met voor me een boeket zijden bloemen uit mijn oma's vensterbank. Een bos verse tulpen: ik kan er alleen nog maar van dromen. Want sinds Roger weg is en ik de puinhoop ontdekte waarin ik ben beland, moet ik rondkomen van 20 euro per week. Net genoeg voor één keer gehakt uit de aanbieding voor drie dagen spaghetti, wat huismarkartikelen en dat éne onsje kaas dat ik mezelf nog gun. Ik was altijd erg van de prullen en de gezelligheid. Luxe geurkaarsen, doucheolie van Rituals, prijzige woonbladen, stokbrood met salades van de slager. Ik had het allemaal. Mijn hele huis ademde gezelligheid. Nu is het een kale bedoening, met als dieptepunt het paarse krokusboek van mijn oma.

Te snel na mijn vorige relatie stortte ik mezelf op Roger. Eigenlijk wilde ik nog even uithuilen, maar ik dacht: zo'n leuke man ontmoet ik nooit meer. We zaten naast elkaar te werken in een wegrestaurant, ieder op onze eigen laptop. Voor we het wisten dronken we samen koffie. Ik kon zo vreselijk met hem lachen. Hij is een rasoptimist, een levensgenieter pur sang. Voor ik het wist hadden we een relatie. Na een jaar latten stond het huis dat ik altijd kwijlend passeerde te koop. Ik was zo verliefd op Roger, had zo veel zin in de toekomst. Zouden we de sprong wagen? Het voelde zo goed tussen ons, dat we het huis kochten. Maar vanaf het moment dat we gingen samenwonen stoorde ik me aan hem. Zijn houding van levensgenieter bleek vooral voort te komen uit laksheid. Na vier maanden monteerde mijn vader de plinten maar. Die lagen nog op een kast. Rogers administratie was een puinhoop. 'Regel jij maar wat', zei hij, toen ik vroeg waarvan we het laminaat, de gordijnen en meubels zouden betalen. Ik had wel spaargeld, maar lang niet genoeg om alles te bekostigen. Omdat Roger blut was, gaf ik al mijn geld uit. Wat ik tekortkwam, leende ik bij een postorderbedrijf en mijn ouders. Roger zou de helft terugbetalen. Al na vier maanden stopten zijn betalingen. 'Ik zit deze maand even krap', zei hij. Of: 'Ik schuif de afbetaling drie maanden

op, dan kunnen we deze zomer op vakantie.' Roger was dol op reizen. Dat hij nu een hypotheek en vaste lasten had, had meer impact op hem dan hij had voorzien. Ik vond het belangrijk dat hij tevreden was, wilde hem niet te veel op de huid zitten. Dus ging ik telkens schoorvoetend akkoord.

STROP OM ZIJN KEEL

Na twee jaar wilde Roger praten. Huisje-boompje-beestje was niets voor hem. Zijn droom was werken tot er geld genoeg was om te reizen. Hij wilde meer zien dan de fruitbomen in onze achtertuin. Onze relatie voelde ook niet meer 'sprankelend'. Hij wilde zijn vrijheid terug. Ik stond perplex, had dit nooit zien aankomen. Ik was ondanks onze geldstrubbelingen gelukkig, dacht er juist over om minder te gaan werken. En misschien, over een paar jaar, een kindje? We hadden veel gesprekken, maar de sfeer werd steeds grimmiger. Ik kon het niet geloven, bleef maar denken aan onze eerste maanden samen. Maar Roger was niet te vermurwen. Om te ontdekken of een 'samen' er nog in zat, trok ik twee maanden bij mijn ouders in. Het contact met Roger werd steeds

“Roger had al een half jaar de hypotheek niet betaald”

slechter. Het leek wel of hij opleefde nu ik weg was! Na die twee maanden bedenktijd besloten we uit elkaar te gaan. Roger bleef in ons huis wonen tot het verkocht was. We konden het allebei niet betalen. Ik huurde een klein hoekhuis, waar ik introk met van mijn ouders geleende meubels. Ik miste Roger, miste mijn dromen. Regelmatig zocht ik contact om te vragen of we het nog eens samen konden proberen. Maar Roger was onverbiddelijk, zei zelfs dat hij al een jaar het gevoel had gehad dat er een strop om zijn keel had gezeten. Ik dacht dat ik stierf van verdriet. Na een paar weken werd ik gebeld door de makelaar. Roger werkte niet mee aan de verkoop van het huis. Hij was amper bereikbaar. De makelaar had wel een sleutel, maar het huis was nooit opgeruimd bij bezichtigingen, het onkruid tierde welig en er stonden volle vuilniszakken voor de voordeur. Het meest afschuwelijke moment kwam toen ik na weer een paniektelefoontje van de makelaar naar Roger ging. Ik wilde praten. Toen ik ons huis binnenkwam, had hij alle meubels verkocht. Ik moest het maar zien als compensatie voor bijna drie jaar meebetalen aan de hypotheek. Van het geld had hij >